

Perehenia (Ballada etnologiczno-leksykologiczna)

Motto:

Chwilę schwytać chciał w dłonie, lecz przepięła się chwila,
Aż ją w nicość wchyliły Ukłonicha i Schyla.

Edward Balcerzan, *Perehenia i słoneczniki*

Ani bór ją oglądał, ani step w Ukrainie,
Jeno zwierz jej się zwierzył: „Pół na pół – jesteś i nie..

W Tomaszówce, Połtawie – owszem, gdzieś tam grasujesz,
Choć ludziska gadają, że to przebrał się wujek”.

Ledwie chciała postraszyć, a już sama się boi
Zaokiennym wahaniem w prześcieradlanej zbroi.

Przedmroczna, niedojawna, bezszelestna – więc niema!
I niedoopisana – nawet w tym, czego nie ma!

We trzech ćwierciach bezwiedna, w jednej ćwierci bezsporna,
Tak nadpieszczą swój obraz, a tożsamość ma Bourne’a.

Niby rak przez tatarak niedobrzeżnej pamięci
Odniepewnia spółgłoski, gdy je echo przekręci.

Lecz jak długo żyć trzeba na huśtawce istnienia?
Z beznaczeniem imienia, z czterech sylab wyjść z cienia,

Gdzie jedynie „h”, dźwięcząc, niedośpiewnie coś znaczy?
Jak mu wyleźć z niemoty, by wybrzmiało inaczej?

Nawet starą położną Saarę Aronówną
Spytała o swe imię – z odpowiedzią odmowną.

Niedogała w półśnieniach bezpytajnych, a potem
Przeszła w Szczecinie kilka lat – jako totem.

W stado zbiegły się Skrzeble: „żeśmy też niekoniecznie
Istniejący, Perehenio; Co innego Słonecznik.

Ten wszak głowy nie chowa pod kapturem z pościeli,
A że gęba nieszpeta, to ją wszyscy widzieli.

Nie masz rąk, bo są twarz. A on jedną ma nogę,
I portretom pozował przed samiuśkim van Goghiem!

Szyja twa nadżyrafia, niedotrucia twa minka,
Niedogęba szkaradna – jako niemy Krzyk Müncha!”.

Nie chce znać nawet Berek, garbem zwraca się Strzyga,
Atlas zwierząt wymarłych i Peer Gynt pana Griega...

Zewsząd grząska bezwiedza i słowników pogarda!
Aż jej schron dała Księża – późniejszego Edwarda!

Szczecin, 27 października 2017 roku

Prace plastyczne – Aleksandra Rebizant